

Pobyt v Bätterkindenu – očima účastníků (děti)

Je 6.9.2009, neděle, dlouho očekávaný den, neboť odlétáme za svými přáteli do Švýcarska. Nikdo z nás neví, co ho čeká, ale všichni se moc těšíme. Proč taky ne. Kdyby nic jiného, tak se alespoň nemusíme učit. Poprvé za celou dobu spolupráce poletíme letadlem. Už to je skvělé.

Cesta netrvala příliš dlouho, všichni ji zvládli na výbornou. Teď přesun k vlaku a frčíme do Bätterkindenu. Pak ubytování a první den máme za sebou. V pondělí už jdeme na výlet s naší „spřátelenou“ třídou. Pochopitelně po sobě jen tak pokukujeme. Někteří jsou odvážnější, ale prozatím nic moc. Vydali jsme se do hlavního města Bernu. Ale jestli si myslíte, že jsme šli po památkách, tak se teda šeredně pletete. Dali jsme si takový „malý“ výšlap na Gurten, což je takový kopec nad městem (asi jako náš Petřín). Je vidět, jak jsme leniví. Mnohým to činí potíže, a tak přivítáme s povděkem volno a „blbnutí“ v parku. Je to úžasné místo na různé hry. Pak se jdeme koupat. Voda má sice jen 19 °C, ale většině to nevadí. Je to příjemné osvěžení. Den uteče jako voda a my jsme zpátky na ubytovně – s příslibem, že druhý den nebude tak fyzicky náročný.

A je to fakt. Jedeme ze Solothurnu lodí asi tři hodiny do Bielu. Okolní krajina je úžasná a mnozí si to pořádně vychutnávají. Dá se vidět mnohé, pokud se umíme pořádně koukat. A to už se rozjždí i konverzace. Někteří mají s sebou slovník, jiní využívají „služeb“ paní učitelek, někteří se dorozumívají rukama nohama, ale snažíme se všichni. A opět koupačka – v bazénu. Ale to opět fajn. Zpátky se vracíme vlakem, takže cesta trvá jen chvíli.

Největší obavy máme ze středy a už je ráno. Dopoledne nás čeká výuka ve škole. První hodina je hudebka. Jsme nadšení. Už jenom to, že výuka probíhá v hale, kde sedíme v kruhu. Někteří z nás obdrželi hudební nástroje a zkoušíme udržet rytmus. No prostě paráda. Pak se rozdělíme do skupin. Někteří jdou hrát míčové hry a střídáme se v kuchyňce, kde připravujeme společně oběd. Po něm pak odcházíme do jednotlivých rodin. Samozřejmě máme strach. Netušíme, kam jdeme, co na nás čeká. Zjišťujeme však, že obavy jsou naprosto zbytečné, protože většina z nás se setkává odpoledne na hřišti. A zase máme oporu. Někoho, kdo nám rozumí. Přežili jsme a bylo to fakt bezva. Rodiče byli fajn, moc se snažili nám porozumět a snést nám samé dobroty. Ochutnali jsme i nové věci, zažili jsme spoustu legrace.

Ve čtvrtek jedeme do Alp na horu Niederhorn. Slíbili nám jízdu na koloběžkách. Všichni se těší, protože slyšeli vyprávět ty, kteří tu byli minule. Vlastně na jejich popud byly zařazeny koloběžky i tentokrát. A fakt je to jízda. Ale přichází i večer a to jistě každý někdy zažil. Loučení, ach loučení. Je nám smutno. Prostě nám přirostli k srdíčku a my víme, že je teď rok neuvidíme. Jaká škoda. Ale víme, že když něco krásného končí, tak něco jiného začíná. A my se můžeme těšit, že se uvidíme. Objevily se i nějaké slzičky, ale pan učitel byl neoblomný a jeho žáci museli domů brzy – zcela nesmlouvavě. No, co se dá dělat. Ještě jsme si poplakali a šli spát.

V pátek už na nás čekaly jen poslední nákupy, balení a odlet. Moc se těšíme, až naši noví přátelé přijedou do Čech. Myslíme si, že nám všem pobyt ve Švýcarsku dal hodně a odvezli jsme si nezapomenutelné zážitky. Moc doporučujeme dalším třídám: „Jedťte. Je to opravdu nádherný týden. A pokud se vám povede takové počasí jako nám a setkáte se s tak příjemnými lidmi jako my, pak to nemá chybu.“